Чи тямиш ту бліду погаслу хвилю,
Вбрану в мелодію розжалених піль?
Мряки лягали на пусту долину,
І смуток нісся від далеких ріль,
Котився ген над згаслими ланами
Та опинявся на верхах топіль…
Сонце давно вже вснуло над лісами,
Тонули в млі верхів'я синіх гір,
І якась туга мріла понад нами…
Туга, що душі рвала ген до зір
В далекий світ розмріяння, спокою,
В манячий безмір — в незнаний простір…
Тихо було. Повільною ходою
Сходила ніч. Від лісу сумно плив
Посвист вітрів, що скаргою сумною
Вдирався в грудь,— а з-понад зжовклих нив
Йшов зимний шум і шепоту словами
Твою розмрійну білу скронь пестив.
Чи тямиш ти хвилину обезтями,
Молитву душ — без звуків та без слів,
І тиху ніч з дрижучими звіздами?
А в ній відлетну пісню журавлів,
Як линули над нами в тій годині,
Чи тямиш?.. Гей, минуло стільки днів!..
А прецінь, ще в моїй душі і нині
В томлячу хвилю поворотних снів
Будяться тихі звуки лебедині —
Се та відлетна пісня журавлів…

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.